

Arrest

nr. 152 787 van 17 september 2015
in de zaak RvV x / IX

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 8 september 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen ten aanzien van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2015 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 september 2015 om 11 uur .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAGEN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 25 oktober 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 12 november 2012 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 23 januari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in. Dit beroep is hangende. Dit is de thans bestreden beslissing, die het voorwerp uitmaakt van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Op 13 februari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in. Dit beroep is hangende.

Op 20 januari 2014 werd de verzoekende partij aangetroffen in illegaal verblijf in het Rijk, naar aanleiding van een pv wegens valsheid in geschrifte (gebruik van een vals Servisch rijbewijs).

Op 20 januari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 20 januari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens een beslissing, houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Op 28 januari 2014 werd het voormelde inreisverbod van 20 januari 2014 ingetrokken.

Op 1 september 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot "Voorlopige maatregelen – Uiterst dringende noodzakelijkheid"

2.1. Het wettelijk kader van de vordering

Artikel 39/85, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn."

Artikel 44, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV), bepaalt:

"Zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, kan bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend. "

Artikel 44, tweede lid en volgende van PR RvV bepaalt:

"De vordering wordt ondertekend door de partij of door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980. De vordering wordt gedagtekend en bevat:

- 1° de naam, nationaliteit, de gekozen woonplaats van de verzoekende partij en het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing;
- 2° de vermelding van de beslissing waarvan de schorsing wordt gevorderd;
- 3° de beschrijving van de gevorderde voorlopige maatregelen;
- 4° een uiteenzetting van de feiten die aantonen dat de voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om de belangen van de partij die ze vordert, veilig te stellen;
- 5° in voorkomend geval, een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat het een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid betreft. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt deze vordering afgedaan overeenkomstig artikel 46.

De vordering wordt slechts onderzocht als er zes eensluidend verklaarde afschriften zijn bijgevoegd. 4° een uiteenzetting van de feiten die aantonen dat de voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om de belangen van de partij die ze vordert, veilig te stellen;”

Artikel 47 van het PR RvV bepaalt:

"In het belang van een goede rechtsbedeling kan de voorzitter beslissen dat de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen samen met de vordering tot schorsing wordt behandeld en afgedaan. "

2.2. De cumulatieve voorwaarden voor het bevelen van uiterst dringende voorlopige maatregelen

Uit de samenlezing van artikel 39/84 van de vreemdelingenwet en de artikelen 44 en 48 van het PR RvV, blijkt dat de Raad als enige bevoegd is om bij uiterst dringende noodzakelijkheid alle nodige maatregelen te bevelen om de belangen van de partijen veilig te stellen in het kader van een hangende vordering tot schorsing indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De vordering bevat een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid verantwoorden (artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV);
2. Bij de vordering tot schorsing worden ernstige middelen aangevoerd die de nietigverklaring van de bestreden akte kunnen verantwoorden (artikel 39/82, § 2, eerste lid juncto artikel 39/84, eerste lid van de vreemdelingenwet);
3. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan de verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen artikel 39/82, § 2, eerste lid juncto artikel 39/84, eerste lid van de vreemdelingenwet);
4. De vordering bevat een uiteenzetting van de feiten die aantonen dat de voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om de belangen van de partij die ze vordert, veilig te stellen (artikel 44, tweede lid, 4° van het PR RvV).

Onder de hierboven vermelde, cumulatieve voorwaarden, kunnen zodoende bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen worden bevolen in het kader van een hangende vordering tot schorsing indien zij noodzakelijk zijn om de realisatie van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te voorkomen, en dit wanneer de loutere schorsing van de tenuitvoerlegging daartoe niet zou volstaan om de belangen van de partijen veilig te stellen (cf. RvS 26 mei 2011, nr. 213.516).

Niets belet een verzoekende partij om, na het indienen van een gewone vordering tot schorsing, een vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen wanneer de behoefte aan dergelijke maatregelen zich pas nadien manifesteert (cf. RvS 23 januari 2001, nr. 92.536, DESSARD). Dit zal tot gevolg hebben dat, door de toepassing van artikel 47 van het PR RvV de vordering tot schorsing en de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen samen worden onderzocht volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid (cf. RvS 23 januari 2001, nr. 92.536, DESSARD; RvS 7 juli 2003, nr. 121.432, BOURGEOIS en cons.; RvS 28 november 2003, nr. 125.828, CAMPAILLA).

Te dezen blijkt dat de beslissing het voorwerp uitmaakt van een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring dat werd ingediend op 20 februari 2013 en gekend is bij de Raad onder rolnummer 123.426

2.3. Betreffende de voorwaarde van het uiterst dringende karakter

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een terugkeerwoning met het oog op haar verwijdering.

Aan de verzoekende partij werd een verwijderingsmaatregel ter kennis gebracht waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De verzoekende partij heeft een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen deze verwijderingsmaatregel.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Dit wordt overigens niet betwist door de verwerende partij.

2.4. Betreffende de ernst van de aangevoerde middelen

In haar vordering tot schorsing ingediend op 20 februari 2013 tegen de bestreden beslissing voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij betoogt dat Dr. J.J.B. op 18 oktober 2010 uitdrukkelijk heeft verklaard dat zij lijdt aan PTSS. Wat betreft de evolutie en prognose wordt aangegeven dat men kan hopen op een lichte verbetering onder behandeling en op voorwaarde dat zij goed omringd wordt. De geneesheer voegt hier nog aan toe dat zij in Servië opnieuw het risico loopt om te worden geslagen en opgesloten. De verzoekende partij betwist dat haar ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, vijfde lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zij stelt dat er op het medisch attest wel degelijk een omschrijving van de ernst van de ziekte terug te vinden is. Zij verwijst verder naar een arrest van de Raad van 5 oktober 2011 (nr. 67.937) waarin wordt geoordeeld dat de beoordeling van de graad van de ernst van de ziekte dient te geschieden door de ambtenaar-geneesheer en niet door de Dienst Vreemdelingenzaken. De verzoekende partij stelt dat in casu de geneesheer de ernst van de ziekte op voldoende wijze heeft omschreven en dat er geen reden is om aan te nemen dat de geneesheer van mening is dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verder stelt de verzoekende partij dat ze sinds haar aankomst in België begeleid wordt, onder meer met specifieke medicatie en dat ze ook in haar thuisland reeds psychiatrisch behandeld werd voor PTSS. Ze vervolgt dat de bestreden beslissing zich beperkt tot het kwalificeren van de ziekte als niet ernstig doch dat de beslissing voorbijgaat aan de gevolgen die een terugkeer naar haar land van herkomst kan inhouden. Ze stelt dat zelfs al is de ziekte op dit ogenblik niet vergevorderd, kritiek of levensbedreigend, dit wel zo kan worden in het geval van een terugkeer naar haar land van herkomst. Ze stelt dat zelfs al zou ze een gepaste behandeling kunnen krijgen in haar land van herkomst, het zo goed als uitgesloten is dat ze deze zal krijgen. Ze vervolgt dat ze naar alle waarschijnlijkheid zal worden aangehouden en berecht voor haar activiteiten voor het UCPMB. Indien zij in de gevangenis zou belanden dan zal haar behandeling worden stopgezet. Tevens is zij van oordeel dat ze bij een terugkeer alle vorm van ondersteuning die zij nu krijgt van vrouw en kind zal verliezen, terwijl deze steun essentieel is. Ze meent dat een stopzetting van de behandeling zal leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Tot slot stelt ze dat de behandelende geneesheer nogmaals zijn vaststellingen heeft bevestigd in een attest van 18 februari 2013. Hieruit blijkt dat zij nog steeds in behandeling is.

De verzoekende partij beroept zich in casu op een schending van artikel 3 van het EVRM.

In verband met de schending van artikel 3 van het EVRM voor wat betreft ernstig zieke personen heeft het EHRM reeds volgende principes vooropgesteld:

In de zaak N. vs het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, § 42, 43, 44 en 45, geeft het Hof een overzicht van haar jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. v. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waaruit zij vervolgens duidelijk de principes vaststelt die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

Vervolgens past het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zetelend in Grote Kamer deze principes toe op de haar voorliggende zaak (§ 46, 47, 48, 49, 50 en 51).

De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. v. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. De zaak N. v. The United Kingdom handelde over de uitzetting van een HIV-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het

Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Grote Kamer handhaafde de hoge drempel die door D. v. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

In casu oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda - al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden - en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest D. v. The United Kingdom en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. v. The United Kingdom te behouden. Door zelf een overzicht van haar rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds D. v. The United Kingdom geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

In haar verzoekschrift betwist de verzoekende partij geenszins dat er een hoge drempel is alvorens te kunnen spreken van een schending van artikel 3 van het EVRM. Ze betwist niet dat haar medische toestand niet vergevorderd, kritiek of levensbedreigend is, maar stelt dat dit wel het geval kan worden wanneer zij dient terug te keren naar haar land van herkomst omdat het uitgesloten is dat zij er een gepaste behandeling kan krijgen omwille van het feit dat ze gevisieerd wordt door de politie en dreigt aangehouden te worden, waardoor ze in de gevangenis zal belanden en haar behandeling zal worden stopgezet.

Hierbij dient de Raad er toch op te wijzen dat de asielaanvraag van de verzoekende partij werd verworpen en dat de vermeende problemen met de politie omwille van haar activiteiten voor het UCPMB, die zij nu opnieuw herhaalt, als ongeloofwaardig werden beschouwd. Ook in beroep heeft de Raad de asielaanvraag van de verzoekende partij verworpen. De verzoekende partij maakt haar betoog dat zij dreigt te worden aangehouden en dat zij in de gevangenis zal belanden, dan ook niet aannemelijk. Bovendien heeft de verzoekende partij zelf verklaart dat zij in het verleden reeds behandeld werd in de afdeling psychiatrie van het ziekenhuis voor PTSS. In die zin maakt zij dus evenmin aannemelijk dat zij geen behandeling kan verkrijgen in het land van herkomst.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Waar de verzoekende partij betwist dat haar ziekte niet ernstig is en dat de bijgevoegde attesten wel degelijk melding maken van de graad van ernst, doet haar betoog geen afbreuk aan hetgeen hiervoor werd uiteengezet. Om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen volstaat het niet dat er sprake is van een ernstige ziekte.

De verwijzing van de verzoekende partij naar het arrest van de Raad is niet dienstig daar het geen uitstaans heeft met de aangevoerde schending. Ten overvloede merkt de Raad op dat de beoordeling

van de graad van de ernst in casu wel is gebeurd door de ambtenaar-geneesheer, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier.

Tot slot, waar de verzoekende partij verwijst naar een attest van 18 februari 2013, dient te worden aangestipt dat dit stuk dateert van na de bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met dit stuk.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM prima facie niet aannemelijk.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift waarbij ze voorlopige maatregelen vordert ook nog bijkomend de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aanvoert en haar uiteenzetting aangaande de schending van artikel 3 van het EVRM aanvult met een verwijzing naar de zaak paramosothy t. Nederland en het arrest K. t. Zweden, stelt de Raad vast dat zij een nieuw middel aanvoert en de vordering tot schorsing dd. 20 februari 2013 op substantiële wijze uitbreidt.

De handelwijze van de verzoekende partij lijkt niet te verzoenen met het doel van de bij artikel 39/85 van de vreemdelingenwet geboden mogelijkheid om bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij voorlopige maatregelen de versnelde behandeling van een hangende vordering tot schorsing te vorderen. Eén en ander zou er immers toe leiden dat de verzoekende partij, gebruikt makende van de procedure van voorlopige maatregelen, zichzelf het recht toekent om een tweede maal een verzoek tot schorsing, zij het nu bij uiterst dringende noodzakelijkheid, in te dienen. Zulks is echter, gelet op het bepaalde in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet, uitdrukkelijk uitgesloten. Artikel 39/82, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende: "De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen."

De Raad heeft in het kader van de onderhavige vordering slechts de bevoegdheid om de reeds hangende vordering tot schorsing versneld te behandelen. Hij moet zich dan ook beperken tot de middelen en de gegevens die zijn opgenomen in het verzoekschrift houdende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging verzonden per aangetekend schrijven van 20 februari 2015.

Tot slot is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij hoegenaamd geen belang meer heeft bij haar middel. Zo blijkt uit een verhoorrapport van 1 september 2015 dat aan de verzoekende partij werd gevraagd of zij lijdt aan een ziekte die haar belet om terug te keren naar haar land van herkomst. Hierop antwoordde de verzoekende partij "non, plus maintenant. J'ai précédemment souffère de stress post traumatique" (vrij vertaald : nu niet meer. Voorheen leed ik aan PTSS).

Uit de voorgaande verklaringen van de verzoekende partij zelf blijkt dat zij aldus niet meer ziek is.

Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat er in casu sprake is van een ernstig middel.

Deze vaststelling volstaat om de huidige vordering te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

mevr. A. DE BONDT,

De griffier,

A. DE BONDT

wnd. Voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

Toegevoegd griffier.

De voorzitter,

J. CAMU